

Arrest

nr. 263 398 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, een etnische Fars te zijn en afkomstig te zijn uit Shiraz. U bent gehuwd en heeft twee dochters. Uw gezin verblijft nog steeds in Shiraz. U bent geboren als sjiitische moslim. Op uw 25e à 26e levensjaar begon u echter twijfels te hebben rond de islam. Rond uw 30e levensjaar keerde u zich vervolgens volledig af van de islam. U nam niet meer deel aan de ramadan en u ging niet meer bidden in de moskee. Om dit voor uw familie te verbergen, had u een goed excuus. U werkte als aannemer in de haven van Asaluyeh. Hierdoor verbleef u tijdens een project in Asaluyeh, waardoor u slechts sporadisch uw gezin zag. U besteedde deze tijd liever met hen dan naar de moskee te gaan. Op uw werk had u een goede collega, genaamd Ali G. (...). Op een dag aan het begin van 1396 (Iraanse kalender, stemt overeen met maart – april 2017 in de Gregoriaanse kalender) had u een

gesprek met Ali over diens gedragsverandering. U was nieuwsgierig hoe hij dit bewerkstelligd had, maar hij wou u aanvankelijk niets over de oorzaak kwijt. In Mehr 1396 (stemt overeen met september – oktober 2017 in de Gregoriaanse kalender) geeft Reza uiteindelijk toe dat hij bekeerd is tot het christendom en dat dit zijn gedragsverandering teweeg heeft gebracht. Daarop introduceert hij u zes à zeven dagen later tot de protestantse huiskerk die hij frequenteert. De vieringen vonden plaats in een huiskerk in Asaluyeh, in één van de appartementen die voor de werknemers in de haven wordt gebruikt. U kwam in contact met broeder Madjid, de leider van de huiskerk. Aanvankelijk was u niet meteen overtuigd, maar u was wel nieuwsgierig en besloot om verder naar de vieringen van de huiskerk te gaan. De derde of vierde keer dat u naar de huiskerk ging, besloot u zich te bekeren tot het christendom. Nadat u deze beslissing had genomen, praatte u met uw echtgenote over het christendom. Op 23 Azar 1396 (stemt overeen met 14 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) was u op weg van Asaluyeh naar Shiraz om uw gezin te bezoeken. Onderweg kreeg u telefoon van Ali die u meedeelde dat de huiskerk onthuld was. Hij gaf u de raad om meteen uw gsm uit te schakelen en onder te duiken. U besloot richting Dar-ol-Mizan te gaan, waar u onderdook bij Reza A. (...). Twee of drie dagen later belt u naar uw neef Milad, die u vertelde dat de Sepah bij u thuis was binnengevallen op 25 of 26 Azar 1396 (stemt overeen met 16 of 17 december 1396). Op 5 Dey 1396 (stemt overeen met 26 december 2017 in de Gregoriaanse kalender) ging u naar het Palladium, een kantoor van de ambassade in Teheran, samen met Reza en uw neef Milad. Uw neef Milad had via zijn connecties twee valse reisdocumenten geregeld om gemakkelijker een visum te bekomen. Via deze connecties werd er ook nagegaan of u een reisverbod had, wat niet het geval was.

U verliet Iran op 10 farvardin 1397 (stemt overeen met 30 maart 2018 in de Gregoriaanse kalender) via de luchthaven Imam Khomeini te Teheran. U vloog naar Frankrijk, verbleef daar enkele maanden in Duinkerke en werd toen aangehouden door de Belgische politie toen u sigaretten wou kopen in De Panne. Uw vingerafdrukken werden toen genomen, maar u diende geen verzoek in en kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Uw uiteindelijke doel was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en aldaar een verzoek in te dienen. Omdat de smokkelaar u de raad gaf om alsnog in België een verzoek in te dienen, besloot u op 11 september 2018 toch naar België te reizen, alwaar u op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw familie dat in maart 2020 het Ettelaat (ministerie van informatie) is langsgelopen bij jullie vorig adres met een oproepingsbrief voor u. Aangezien uw familie verhuisd was heeft de eigenaar van de woning de brief niet in ontvangst genomen..

Bij terugkeer naar Iran vreest u een levenslange gevangenisstraf of executie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw doopattest (d.d. 20/04/2019), foto's van uw doopsel, een USB-stick, uw aannemerskaart, uw werkcontracten, uw cv, uw Belgisch rijbewijs (d.d. 05/08/2020), uw werkverzekering en de registratie van uw bedrijf, een verklaring van de Belgische kerkgemeenschap (d.d. 15/10/2020), foto's met uw peetouders, het programma van de kerk van de maand oktober en november, en het programma van de viering van 11 oktober 2020. U legt eveneens kopieën neer van de volgende documenten: uw paspoort (d.d. 30/10/2017), uw shenasnameh en deze van uw gezin, uw Iraans rijbewijs, de identiteitskaarten van uw Belgische peetouders, alsook een handgeschreven verklaring, de identiteitskaart van uw vriend Arman F. (...) (d.d. 20/06/2019) die een erkende vluchteling in België is en een videofragment van uw doopsel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan er gewezen worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Ofschoon uit uw verklaringen blijkt dat u reeds einde maart 2018 aankwam in de Schengenzone (Frankrijk) liet u na om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zelfs toen u na enkele maanden in Duinkerke aangehouden werd door de Belgische politie en uw vingerafdrukken werden genomen diende u nog steeds geen verzoek om internationale bescherming in. Pas nadat de smokkelaar u aangeraden had om toch in België een verzoek in te dienen, diende u op 4 oktober 2018 i.e. zeven maanden na uw aankomst in de Schengenzone een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaring hiervoor,

namelijk dat u naar Engeland wou om daar asiel aan te vragen kan niet weerhouden worden. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen en maandenlang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het land dat u bescherming aanbiedt is hierbij ondergeschikt. Voorts heeft u uw bekering tot het christendom en uw aanwezigheid in de huiskerk niet aannemelijk gemaakt.

Zo zijn er – niettegenstaande u uw bekeringsproces tot het christendom uitgebreid wist te beschrijven toch een aantal verklaringen hieromtrent die op z'n minst de wenkbrauwen doen fronsen en die bijgevolg de geloofwaardigheid van uw bekering op de helling zetten. Zo verklaarde u ten tijde van uw bekeringsproces de film "the passion of the Christ" te hebben gezien. Deze film is in Iran verkrijgbaar maar zou volgens uw verklaringen volledig gecensureerd zijn en ook de vertalingen zouden niet correct zijn. De Iraanse autoriteiten zetten er immers op wat ze zelf willen. In die context is het erg merkwaardig dat u in deze film zag dat Jezus Christus compleet tegenover Mohammed stond en dat Jezus helemaal anders is dan Mohammed (CGVS 1, p.11-12) en dit blijkbaar in positieve zin want de film heeft u verder aangezet tot bekering.

Voorts doen uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen rijzen. U maakte voor het eerst kennis met het christendom dankzij uw vriend Ali die zelf een bekeerde christen is en u meenam naar een huiskerk. U heeft echter het profiel van Ali als bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. U wist immers zeer weinig te vertellen over Ali's bekering. Niettegenstaande u wist dat Ali reeds een viertal jaar geleden bekeerd was, wist u niet hoe Ali in aanraking was gekomen met het christendom. U verklaarde evenwel dat het via een oude vriend was maar de naam van die vriend kende u niet. Volgens uw verklaringen spraken jullie nooit over Ali zijn bekering. Meer nog, u wist zelfs niet hoe het kwam dat jullie niet over zijn bekering praatten (CGVS 1 p. 10). Aangezien Ali de eerste en enige persoon was met wie u toenertijd over het christendom praatte en hij u meenam naar een huiskerk, kan op z'n minst verwacht worden dat u uitgebreid zou geïnformeerd hebben naar zijn eigen bekeringsproces en beleving hieromtrent.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat Ali daadwerkelijk een bekeerling zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien Ali als bekeerd christen u de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Dat u uw huiskerkbezoeken niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt voorts uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u tijdens het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw laatste werkdag in Iran plaatsvond 7 maanden voor uw vertrek uit Iran op 10 Farvardin 1397 (30 maart 2018) (CGVS 1 p. 4). Uw laatste werkdag situeert zich bijgevolg rond 10 shahrivar 1396 (30 augustus 2017). Aangezien u de huiskerkvieringen die u frequenteerde, situeerde tussen mehr 1396 (september –oktober 2017) en azar 1396 (december 2017- januari 2018) en u hierbij uitdrukkelijk verklaarde dat u enkel naar de huiskerkvieringen ging als u aan het werken was (CGVS 1 p.13), kan aan deze bezoeken ook geen geloof meer gehecht worden.

Daarenboven heeft u bijzonder weinig kennis over de organisatie van de huiskerk. Zo weet u niet of een nieuw lid een bepaalde screening onderging (CGVS 1, p. 13) en was u niet op de hoogte van enige veiligheidsmaatregel of enig plan ingeval u of een ander lid van de huiskerk problemen zou krijgen met de autoriteiten (CGVS 1, p. 14). Broeder Madjid had u aangegeven dat alles door hem geregeld werd (CGVS 1, p. 14). Dit is vreemd, daar verwacht kan worden dat jullie, gelet op de Iraanse context waar huiskerkbezoeken ernstig bestraft kunnen worden, met de nodige voorzichtigheid zouden omspringen met de vieringen binnen de huiskerk.

Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u slechts weinig tot geen details kon verstrekken over de arrestatie van broeder Madjid of de onthulling van de huiskerk. Zo weet u niet of er op het moment van de aanhouding van broeder Madjid nog andere leden werden aangehouden (CGVS 1, p. 14). U weet niet door hoeveel agenten broeder Madjid werd meegenomen (CGVS 2, p. 11). Ook kan u niet zeggen of broeder Madjid tijdens een viering werd aangehouden of op welke locatie hij zich bevond op het moment van zijn

aanhouding (CGVS 2, p. 11). Verder weet u niet wat er vandaag de dag met Madjid is gebeurd, en of hij al dan niet werd vrijgelaten ondertussen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 11). Ook over het lot van de andere leden van de huiskerk kan u geen details geven (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 12). U stelt geprobeerd te hebben om Ali te contacteren, maar kreeg geen antwoord (CGVS 1, p. 14). Gevraagd of u andere pogingen had ondernomen replicerde u dat dit niet mogelijk was aangezien u enkel Ali kende (CGVS 1, p. 14). Gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax) had u echter wel de mogelijkheid om andere vrienden, familieleden en/of kennissen die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is geenszins een houding die in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw originele paspoort legaal het land te verlaten. Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten. U verklaart weliswaar dat u via een tussenpersoon liet controleren of u al dan niet een reisverbod op uw naam had staan. Echter, u weet niet waar of hoe deze persoon dit gecontroleerd heeft (CGVS 2, p. 5). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw asielaanvraag niet het minste geloof worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een katholieke kerk frequenteert, en uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de katholieke kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u de oprechtheid van uw bekering niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit uw houding. Zo stelde u dat u in Iran een protestantse huiskerk frequenteerde, terwijl u zich in België wendt tot een katholieke kerk. Op basis van uw verklaringen kan echter worden gesteld dat u deze keuze maakte omwille van praktische overwegingen en niet omwille van een diepere overtuiging (CGVS 2, p. 13). Zo stelt u vooreerst dat het voor u niet uitmaakt of u zich tot een protestantse of een katholieke kerk wendt in België (CGVS 1, p. 12 – 13). U koos voor deze kerk omdat deze dichterbij het opvangcentrum lag (CGVS 2, p. 13). Alsook stelt u dat uw vriend Arman daar naar de kerk gaat en hij kan vertalen voor u (CGVS 2, p. 13), hetgeen geenszins getuigt van een oprechte en doordachte keuze. Ook het feit dat u stelt dat ze in de katholieke kerk het laatste avondmaal vieren terwijl het bij de protestanten niet het geval was toont aan dat u zich geenszins heeft geïnformeerd over de verschillen tussen de protestanten en de katholieken. Immers, het laatste avondmaal is één van de twee sacramenten van het protestantisme. Voorts kende u de naam van de kerk in Namen niet en stelt u verkeerdelijk dat de kerk Sint-Servaas heet (CGVS 2, p. 13), terwijl volgens de beschikbare informatie op uw doopattest en maandprogramma van de kerk blijkt dat het om de Sacré-Coeur kerk zou gaan. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat u vanuit oprechte overtuiging bekeerd bent tot het christendom en/of dat de Iraanse autoriteiten u als dusdanig zouden beschouwen.

Wat betreft het feit dat u gedoopt bent en dit doopsel staat met een certificaat en een video, dient te worden gesteld dat dit niet wil zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de oprechtheid van de bekering aan.

Wat betreft uw activiteiten op sociale media, dient te worden opgemerkt dat uw profiel afgeschermd is. U verklaart christelijke boodschappen te hebben geplaatst op uw pagina. Echter, na consultatie blijkt deze pagina niet openbaar, waar u het tegendeel verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 5, CGVS 2, p. 12). Bovendien heeft u slechts 87 vrienden op facebook. Na consultatie van deze lijst, blijkt eveneens een groot aantal van deze personen niet van Iran afkomstig te zijn of er alvast niet te wonen. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u met uw Facebookprofiel in het vizier zou zijn gelopen van de Iraanse autoriteiten. Hoe dan ook, in uw geval dient herhaald dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom en reeds, als bekeerling, onder de negatieve aandacht stond van de autoriteiten omwille van uw bekering. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran

uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie zoals toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds eerder vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw shenasnameh en deze van uw gezin, uw Iraans en uw Belgisch rijbewijs tonen uw identiteit en uw Iraanse nationaliteit aan, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw aannemerskaart, uw werkverzekering, de registratie van uw bedrijf, uw cv en uw werkcontract tonen uw professionele activiteiten in Iran aan, hetgeen eveneens niet ter discussie staat. Aangaande de documenten om uw geloofsovertuiging te ondersteunen, meer bepaald het attest van uw doopsel, foto's en het videofragment van uw doopsel, een verklaring van de Sacré Coeur kerk te Namen, de verklaring en identiteitskaarten van uw peetouders en het maandprogramma en weekprogramma van de kerk dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw asielrelaas ondersteunen indien het geloofwaardige verklaringen betreft, wat zoals hierboven reeds werd aangetoond bij u niet het geval is. Vervolgens legt u ook een USB-stick neer. Hierop werden voornamelijk documenten gevonden aangaande uw asielprocedure in België, hetgeen hier niet ter zake doet. Uw shenasnameh en deze van uw gezin werden reeds eerder besproken. Ook de foto's van uw doopsel had u reeds neergelegd. Overige documenten waren er niet terug te vinden op de USB-stick en tonen dan ook geen nieuwe elementen aan. Tot slot legt u een kopie van de identiteitskaart van uw vriend Arman F. (...) neer. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Ieder verzoek wordt op zijn individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- “- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)
- artikelen 15,16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- de rechten van de verdediging
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een overzicht van de inhoud van (een aantal van) de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Omtrent het aan hem verweten laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, doet verzoeker vervolgens gelden:

“Zoals uitgelegd tijdens zijn persoonlijke onderhoud, was de intentie van de eiser om naar VK te reizen, die zijn eindbestemming was.

De eiser werd, zoals duizenden asielzoekers, geconfronteerd met de onmogelijkheid om vanuit Dunkerque / de Panne, de kust over te steken om naar Engeland te gaan.

Na verschillende pogingen en omdat hij bewust werd dat hij riskeert eindelijk naar zijn land van herkomst teruggestuurd te worden, heeft de eiser zijn aanvankelijke plan gelaten en besloten om in België een VIB in te dienen.

De eiser werd bijgevolg geconfronteerd met een Dublin-procedure, die zijn situatie heeft moeilijk gemaakt.

Dit element is bijgevolg niet afdoend om te concluderen dat hij geen vrees heeft.”

Verzoeker merkt voorts op:

“Het is merkwaardig dat de verklaringen van de eiser over zijn bekeringsproces als geloofwaardig zijn beschouwd maar dat enkel bepaalde elementen ongeloofwaardig zijn beschouwd, zodat de verwerende partij concludeert dat de omstandigheden waarin de eiser in contact is gekomen met het christendom in Iran ongeloofwaardig zouden zijn.”

Met betrekking tot de video van *the Passion of the Christ*, geeft verzoeker verder aan:

“De eiser heeft uitgelegd het film “The passion of The Christ” in Iran te hebben gezien en uitgelegd in welke maat die film hem heeft beïnvloeden in zijn bekeringsproces.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat die film in Iran gecensureerd is en dat opmerkelijk dat de versie die de eiser heeft kunnen zien, wel hem toeliet om Jezus te kunnen zien als compleet anders dan Mohammed, in een goeie zin.

Dit critici is absurde. Uit het verslag van de eiser, is het ongetwijfeld dat de eiser die film heeft gezien... hij heeft dus sowieso een niet-gecensureerd versie kunnen raken. Anders zou hij niet over die film hebben kunnen praten...

In Iran, bestaat een belangrijk zwart markt dat toelaat om muziek te kopen, toegang te krijgen tot verboden website en ook, zeker, niet-gecensureerd Amerikaanse films te kopen... Volgens CAIRN:

(...)”.

Betreffende de bekering van Ali, stelt verzoeker:

“Dit element heeft nochtans niks te maken met het relaas van de eiser en zijn eigen bekeringsproces.

Het is onbegrijpelijk dat de verwerende partij meer aandacht geven aan de verklaringen van de eiser over de bekering van Ali dan aan de verklaringen over zijn eigen bekering, die wel omstandig en geloofwaardig zijn!

Zoals benadrukt in de beslissing, zijn deze kennissen niet onbestaand maar inderdaad beperkt. De eiser zou bijvoorbeeld niet weten wie Ali heeft bekeerd. Het is nochtans helemaal ongeloofwaardig dat de eiser die informatie zou kunnen hebben, in de Iraanse context. Gezien het feit dat Christendom in Iran verboden is, dat deze bekeringen een belangrijk gevaar brengen, dat huiskerken vaak aangevallen worden, is het respect van een zeker vertrouwelijkheid van belang. Indien Ali details zou hebben geven over zijn bekering aan de eiser, de naam van de persoon die hem zelf had bekeerd, zou Ali die vertrouwelijkheid niet hebben respecteren en zijn gemeenschap in gevaar hebben gebracht.

Indien de eiser vragen had gesteld over de details van de bekering, zou hij zeker met de vertrouw van Ali hebben kunnen krijgen...

Dit critici is bijgevolg noch relevant noch pertinent om de geloofwaardigheid van het relaas van de eiser te analyseren. De appreciatie van de verwerende partij is gestereotypeerd en toont een verkeerd begrip van de situatie van bekeerdelingen in Iran.”

Aangaande zijn huiskerkbezoeken, betoogt verzoeker:

“De eiser veronderstelt dat er een misverstand is over het moment dat hij stopte met zijn werk. De eiser wenst de chronologie duidelijk te maken:

- 15/02/1396: (tijdens de lente) werd hij door Ali in contact met de religie gesteld

- 10/07/1396 eiser is Christen geworden;

- 23/09/1396: de eiser werd door Ali geïnformeerd over de problemen. De eiser stopte met zijn werk en ging naar Shiraz;

- 25/09/1396: de eiser heeft vernomen dat zijn huis onderzocht werd

- 05/10/1396: visum aanvraag voor Frankrijk;

- 07/10/1396: visum toegekend

- 10/01/1397: vertrek uit Iran.

Het feit dat de eiser 7 maanden voor zijn vertrek zou hebben verlaten is onlogisch en komt overeen niet met zijn relaas. Er is blijkbaar een misbegrip. Verwerende partij stelt vast dat de verwerende partij nooit een bevestiging vroeg aan de eiser over het moment waarop de eiser precies zijn functie verliet en geen datum vroeg. Dit zou aan de eiser de opportuniteit hebben geven om die misverstand duidelijk te maken.”

Over de veiligheidsmaatregelen in zijn huiskerk, geeft verzoeker aan:

“Verwerende partij blijkt niet rekening te houden dat de implicatie van de eiser in zijn gemeenschap in de tijd beperkt was. Hij was een simpel lid van die kerk. Opnieuw, omwille van het belang om de vertrouwelijkheid te respecteren, is het begrijpelijk dat de veiligheidsmechanismen gebruikt door de hoofden van de gemeenschap niet aan hem doorgegeven werden.”

Vervolgens gaat verzoeker in op het aan hem verweten gebrek aan kennis over de aanhouding van Malid en het lot van de andere leden van zijn huiskerk. In dit kader voert hij aan:

“Zoals uiteengezet, werd de eiser gecontacteerd door Ali die hem vroeg om zijn telefoon uit te schakelen.

Voor veiligheidsredenen, mocht de eiser geen andere manier hebben om de leden van zijn gemeenschap te contacteren. Dit is wel een vorm van veiligheidsmaatregelen.

De eiser zou bijgevolg niet de informatie kunnen krijgen over de situatie van de leden van de kerk.

Het systeem werd opgesteld om de communicatie van de informatie tussen de leden te vermijden en de risico's van verraad te vermijden.

Het is ongrijpbaar te beschouwen dat de eiser zou nadien aan derden hebben kunnen vragen over de whereabouts van deze kerksleden. Door dit te doen, zou de eiser zijn vrienden of gezin in een groot gevaar brengen.”

Verder stelt verzoeker, inzake zijn vertrek uit zijn land van herkomst:

“Het blijkt nochtans uit de bronnen toegevoegd aan het administratieve dossier door de verwerende partij dat de Iraanse overheden niet per se hun staatsburgers belemmeren om het land te verlaten, in tegendeel, zouden zij bepaalde personen in vrijheid zetten en hen aanzetten om het land te verlaten (COI Focus toegevoegd aan het AD, p. 18):

(...)

Het risico van aanhouding van bijgevolg niet zo groot. Dit critici is bijgevolg opnieuw gestereotypeerd en niet conform de eigen bronnen van de verwerende partij.”

Verzoeker ontkent voorts dat zijn bekering opportunistisch zou zijn. Hij verklaart:

“De eiser heeft, na twee lange persoonlijke onderhouds, omstandige en gedetailleerde verklaringen afgelegd over zijn situatie, zijn redenen, zijn motieven om te bekeren.

Deze elementen blijken niet per se bestreden te zijn door de verwerende partij die herkent dat de eiser “[Zijn] bekeringsproces tot het christendom uitgebreid wist te beschrijven”.

De verwerende partij zich baseert op elementen van details om die bekering te ondervragen.”

Wat betreft het gegeven dat hij naar een katholieke kerk gaat, doet verzoeker gelden:

“De eiser legde de redenen waarvoor hij die kerk koos uit:

(...)

Verwerende partij blijkt met bewust te zijn met de realiteit van asielzoekers levend in opvangcentrum, beperkt in hun verplaatsingen, hun financiële middelen en de toegang tot de vertaling. De kerk in Namen is een mooie opportuniteit.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat de eiser zou hebben spreken van de sacramenten van de laste avondmaal die niet bij de protestant wordt gevierd. Bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen op welk moment de eiser zou dit hebben gezegd.

De notities van de twee persoonlijke onderhouds tonen dat de eiser een goeie kennis heeft van de religie, van de verschillende sacramenten, zodat dit element niet relevant is.”

Met betrekking tot de naam van zijn kerk, geeft verzoeker verder aan:

“Verwerende partij stelt dat de eiser zou hebben verklaard de kerk “Saint Servaas” te gaan terwijl hij naar “Sacré Coeur” zou gaan, volgens de neergelegde attesten.

De eiser gaat naar de Kerk van... Sacré-coeur de Saint-Servais !

Er is bijgevolg helemaal geen tegenstrijdigheid... Zijn verklaringen zijn correct.

De Wikipedia-pagina van die kerk (stuk 4) bevestigt de verklaringen van eiser: zij is gelegen in Namen, Waterloostraat:

(...)

De eiser heeft bovendien duidelijk uitgelegd hoe die kerk functioneert voor en tijdens de COVID en heeft voorbeelden gegeven van belangrijke gebeurtenissen:

(...)

Zijn verklaringen zijn bovendien gesteund door attest van zijn kerskleden, religieuze personen, die bevestigen dat de eiser betrokken is in die kerk. Dit attest is nochtans helemaal niet in rekening

gehouden, op grond dat het relaas van de eiser ongeloofwaardig is. Die weigering om de bijgevoegde stukken te analyseren miskent het artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker vervolgt:

“De verwerende partij voornamelijk analyseert of de verklaringen van de eiser over zijn bekering in Iran geloofwaardig is maar analyse eindelijk niet of, conform artikel 48/3 van de VW, hij een risico van vervolging kent, omwille van zijn bekering.

Het feit dat hij hier in Europa regelmatig naar de kerk gaat, een uitgebreid kennis heeft van de religie, zoals het blijkt uit de noties van de persoonlijke onderhouds (zie o.a. NPO II, pp. 14-15).

*Uit het COI Focus toegevoegd door de verwerende partij aan het administratieve dossier blijkt (p. 19):
(...)*

Door zich te beperken aan de analyse van de afgelopen gebeurtenissen, analyseert de verwerende partij niet de objectieve vrees van de eiser, omwille van zijn bekering.”

Verder vestigt verzoeker de nadruk op de neergelegde documenten en geeft hij aan:

“De eiser heeft ter ondersteuning van zijn VIB talrijke documenten neergelegd, waaronder documenten van zijn kerk die bevestigen zijn implicatie.

Deze elementen werden, in strijd met artikel 48/6 van de VW, helemaal niet in overweging genomen.

Er is nochtans geen reden om de geloofwaardigheid van de kerksleden in twijfel te brengen toen zij bevestigen dat de eiser actief is in hun kerk.”

Verzoeker geeft vervolgens nog een uiteenzetting inzake de situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Er bestaan, aldus verzoeker, objectieve bronnen die aantonen dat een bekering tot het christendom in Iran aanleiding kan geven tot vervolging. Verzoeker citeert uit landeninformatie en concludeert op basis van deze informatie:

“Op basis van deze elementen, mag het niet uitgesloten zijn dat de eiser, die bekeerd is tot christendom, in Iran vervolgingen vreest omwille van zijn religie.”

Verzoeker gaat voorts in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en voert aan:

“Als die vluchtelingstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- In hoofdorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 22 februari 2021 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. CAIRN, “Le développement de la video en Iran », in Les Ejeux de l'information et de la communication, 2001, cairn.info

4. Wikipedia, Église du Sacré-Coeur de Saint-Servais.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

3.2. De artikelen 15, 16 en 17 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 hebben betrekking op en regelen de vereisten voor het persoonlijk onderhoud, de inhoud van het persoonlijk onderhoud en het verslag over en de opname van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker duidt op generlei wijze welk(e) van deze artikelen of de hierin opgenomen bepalingen hij *in casu* en *in concreto* geschonden acht. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Nog daargelaten dat verzoeker ook omtrent de aangevoerde schending van de rechten van verdediging niet de minste verdere duiding verstrekt, dient voorts te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft.

3.4. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees, worden daarbij echter vooreerst op fundamentele wijze ondergraven door zijn houding en gedragingen na aankomst in Europa en, meer bepaald, door het gegeven dat hij alhier bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan er gewezen worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Ofschoon uit uw verklaringen blijkt dat u reeds einde maart 2018 aankwam in de Schengenzone (Frankrijk) liet u na om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zelfs toen u na enkele maanden in

Duinkerke aangehouden werd door de Belgische politie en uw vingerafdrukken werden genomen diende u nog steeds geen verzoek om internationale bescherming in. Pas nadat de smokkelaar u aangeraden had om toch in België een verzoek in te dienen, diende u op 4 oktober 2018 i.e. zeven maanden na uw aankomst in de Schengenzone een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u naar Engeland wou om daar asiel aan te vragen kan niet weerhouden worden. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen en maandenlang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het land dat u bescherming aanbiedt is hierbij ondergeschikt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat hij naar Engeland wilde reizen, doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet weldegelijk een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, verder verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo zijn er – niettegenstaande u uw bekeringsproces tot het christendom uitgebreid wist te beschrijven toch een aantal verklaringen hieromtrent die op z'n minst de wenkbrauwen doen fronsen en die bijgevolg de geloofwaardigheid van uw bekering op de helling zetten. Zo verklaarde u ten tijde van uw bekeringsproces de film “the passion of the Christ” te hebben gezien. Deze film is in Iran verkrijgbaar maar zou volgens uw verklaringen volledig gecensureerd zijn en ook de vertalingen zouden niet correct zijn. De Iraanse autoriteiten zetten er immers op wat ze zelf willen. In die context is het erg merkwaardig dat u in deze film zag dat Jezus Christus compleet tegenover Mohammed stond en dat Jezus helemaal anders is dan Mohammed (CGVS 1, p.11-12) en dit blijktbaar in positieve zin want de film heeft u verder aangezet tot bekering.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Integendeel legt hij verklaringen af die met zijn eerdere gezegden geheel niet kunnen worden gerijmd en die de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas en bekering bijgevolg ernstig schaden. Waar hij in het verzoekschrift, verwijzende naar algemene informatie, laat uitschijnen dat hij in Iran via de zwarte markt een ongecensureerde versie van *the Passion of the Christ* zou hebben bemachtigd, dient immers samen met verweerder te worden vastgesteld dat uit de voormelde passage uit de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker aldaar aangaf dat hij deze film op een cd kocht in de supermarkt in Roknabad en dat hij daarbij zelf preciseerde dat dergelijke cd met een film slechts te koop was nadat deze werd gecensureerd en nadat de vertaling werd aangepast. Dat verzoeker heden, na te zijn geconfronteerd met de voormelde motieven, tracht te laten uitschijnen dat hij de film via de zwarte markt en in een ongecensureerde versie zou hebben bekomen in Iran, kan aldus bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts doen uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam ernstige vragen rijzen. U maakte voor het eerst kennis met het christendom dankzij uw vriend Ali die zelf een bekeerde christen is en u meenam naar een huiskerk. U heeft echter het profiel van Ali als bekeerde christen niet aannemelijk gemaakt. U wist immers zeer weinig te vertellen over Ali's bekering. Niettegenstaande u wist dat Ali reeds een viertal jaar geleden bekeerd was, wist u niet hoe Ali in aanraking was gekomen met het christendom. U verklaarde evenwel dat het via een oude vriend was maar de naam van die vriend kende u niet. Volgens uw verklaringen spraken jullie nooit over Ali zijn bekering. Meer nog, u wist zelfs niet hoe het kwam dat jullie niet over zijn bekering praatten (CGVS 1 p. 10). Aangezien Ali de eerste en enige persoon was met wie u toenertijd over het christendom praatte en hij u meenam naar een huiskerk, kan op z'n minst verwacht worden dat u uitgebreid zou geïnformeerd hebben naar zijn eigen bekeringsproces en beleving hieromtrent.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat Ali daadwerkelijk een bekeerling zou zijn waardoor u de manier waarop u in Iran met het christendom in contact zou zijn gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de bekering van Ali niets te maken zou hebben met zijn eigen bekeringsproces, kan namelijk hoegenaamd niet worden gevolgd. Ali zou immers een cruciale rol hebben gespeeld in verzoekers bekeringsproces. Het zou deze persoon zijn geweest die ervoor zou hebben gezorgd dat verzoeker voor het eerst kennis maakte met het christendom en die met hem zou hebben gesproken over deze religie. Tevens zou deze persoon hem hebben meegenomen naar en geïntroduceerd in een huiskerk. Gelet op deze verklaringen en op de duidelijke vertrouwensrelatie die hieruit blijkt, mocht van verzoeker weldegelijk worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn omtrent het bekeringsproces van Ali en hierover (veel) meer gedegen verklaringen zou kunnen afleggen. Dat Ali verzoeker enerzijds wel genoeg zou hebben vertrouwd om hem te introduceren in en te spreken over het christendom en hem mee te nemen naar een huiskerk doch dat Ali en verzoeker anderzijds, zonder dat verzoeker daarbij kon aangeven hoe dit kwam, nooit spraken over de bekering van Ali, is geheel niet plausibel.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Aangezien Ali als bekeerd christen u de weg naar de huiskerk zou gewezen hebben, heeft u evenmin uw huiskerkbezoeken zelf aannemelijk gemaakt.

Dat u uw huiskerkbezoeken niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt voorts uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u tijdens het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw laatste werkdag in Iran plaatsvond 7 maanden voor uw vertrek uit Iran op 10 Farvardin 1397 (30 maart 2018) (CGVS 1 p. 4). Uw laatste werkdag situeert zich bijgevolg rond 10 shahrivar 1396 (30 augustus 2017). Aangezien u de huiskerkvieringen die u frequenteerde, situeerde tussen mehr 1396 (september –oktober 2017) en azar 1396 (december 2017- januari 2018) en u hierbij uitdrukkelijk verklaarde dat u enkel naar de huiskerkvieringen ging als u aan het werken was (CGVS 1 p.13), kan aan deze bezoeken ook geen geloof meer gehecht worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij zijn voormelde verklaringen tracht af te doen als misverstand en ontkent dat hij zijn werk reeds zeven maanden voor zijn vertrek zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde, initiële verklaringen, omtrent het verlaten van zijn werk, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren. Dat verweerder deze nogmaals had moeten bevestigen, kan aldus niet worden aangenomen. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker een kopie van de notities van zijn persoonlijke onderhoud opvroeg en bekwam. Zo het voorgaande werkelijk berustte op een misverstand, kon worden verwacht dat hij dit misverstand via de mogelijkheid waarover hij beschikte om over deze notities de nodige opmerkingen over te maken aan het CGVS zou hebben aangekaart of rechtgezet. Verzoeker deed zulks echter niet en maakte over de notities van de persoonlijke onderhoud geen opmerkingen over aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het gestelde in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat hij geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhoud bij het CGVS, zodat hij heden en *post factum* bezwaarlijk kan voorhouden dat de voormelde passage uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS foutief zou zijn.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Daarenboven heeft u bijzonder weinig kennis over de organisatie van de huiskerk. Zo weet u niet of een nieuw lid een bepaalde screening onderging (CGVS 1, p. 13) en was u niet op de hoogte van enige veiligheidsmaatregel of enig plan ingeval u of een ander lid van de huiskerk problemen zou krijgen met de autoriteiten (CGVS 1, p. 14). Broeder Madjid had u aangegeven dat alles door hem geregeld werd (CGVS 1, p. 14). Dit is vreemd, daar verwacht kan worden dat jullie, gelet op de Iraanse context waar

huiskerkbezoeken ernstig bestraft kunnen worden, met de nodige voorzichtigheid zouden omspringen met de vieringen binnen de huiskerk.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat hij slechts een korte tijd actief was in de huiskerk en een eenvoudig lid was, kan geenszins verklaren waarom hij in het geheel niet wist of nieuwe leden al dan niet werden gescreend en waarom hij niet op de hoogte was van enige veiligheidsmaatregel of enig plan in het geval één van de leden van de huiskerk problemen zou kennen met de autoriteiten. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat dit, gelet op de Iraanse context, niet aannemelijk is en dat in deze context verwacht kon worden dat de huiskerk met de nodige voorzichtigheid zou omspringen met de nieuwe leden en de vieringen in deze kerk. Tevens kon worden verwacht dat er een plan zou zijn afgesproken omtrent wat de leden zouden doen indien één van hen in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou komen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende interesse in en bekering tot het christendom in Iran en aan zijn beweerde bezoeken aan een huiskerk aldaar.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u slechts weinig tot geen details kon verstrekken over de arrestatie van broeder Madjid of de onthulling van de huiskerk. Zo weet u niet of er op het moment van de aanhouding van broeder Madjid nog andere leden werden aangehouden (CGVS 1, p. 14). U weet niet door hoeveel agenten broeder Madjid werd meegenomen (CGVS 2, p. 11). Ook kan u niet zeggen of broeder Madjid tijdens een viering werd aangehouden of op welke locatie hij zich bevond op het moment van zijn aanhouding (CGVS 2, p. 11). Verder weet u niet wat er vandaag de dag met Madjid is gebeurd, en of hij al dan niet werd vrijgelaten ondertussen (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 11). Ook over het lot van de andere leden van de huiskerk kan u geen details geven (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 12). U stelt geprobeerd te hebben om Ali te contacteren, maar kreeg geen antwoord (CGVS 1, p. 14). Gevraagd of u andere pogingen had ondernomen replicerde u dat dit niet mogelijk was aangezien u enkel Ali kende (CGVS 1, p. 14). Gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax) had u echter wel de mogelijkheid om andere vrienden, familieleden en/of kennissen die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees. Dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is geenszins een houding die in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn blote bewering dat hij zijn vrienden of zijn gezin niet in gevaar wilde brengen, doet hij immers geenszins afbreuk aan het voorgaande. Gelet op de heden ten dage ter beschikking zijnde veelheid aan individuele en anonieme communicatiemiddelen, had verzoeker weldegelijk de mogelijkheid om zich via derden, zoals andere vrienden, familieleden of kennissen, te (proberen) informeren over de stand van zaken. Dat hij naliel hiertoe ook maar enige ernstige poging te ondernemen, doet weldegelijk en manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en vrees. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd als volgt:

“De geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw originele paspoort legaal het land te verlaten. Gelet op de Iraanse context waaruit blijkt dat de beveiliging aan de grenzen erg streng is, is het op z'n minst opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten. U verklaart weliswaar dat u via een

tussenpersoon liet controleren of u al dan niet een reisverbod op uw naam had staan. Echter, u weet niet waar of hoe deze persoon dit gecontroleerd heeft (CGVS 2, p. 5)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de Iraanse autoriteiten in bepaalde gevallen bekeerlingen tegen wie reeds rechtszaken liepen toelieten en zelfs onder druk zetten om het land te verlaten, kan zijn gedragingen en het risico dat hij nam namelijk niet verklaren. Jegens verzoeker liep er immers nog geen rechtszaak en blijktens zijn verklaringen, zoals terecht weergegeven in het niet-betwiste feitenrelaas, waren de autoriteiten actief naar hem op zoek. Dat hij desondanks het risico zou hebben genomen om zijn land op legale wijze en met zijn eigen paspoort te verlaten, is niet geloofwaardig.

Bijkomend kan overigens nog worden opgemerkt dat het, mede gelet op de wijze waarop verzoeker het land verliet en zo verzoeker werkelijk in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond, iedere geloofwaardigheid ontbeert dat de Ettelaat tot op heden niet op de hoogte zou zijn van verzoekers vertrek uit Iran en, dit meer dan twee jaren nadat verzoeker het land verliet, in maart 2020 plots een oproepingsbrief zou hebben afgegeven op naam van verzoeker. Nog minder aannemelijk is het dat deze instantie zulks verkeerdelijk zou hebben gedaan op het oude adres van verzoekers familie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

"Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er aan uw asielaas niet het minste geloof worden gehecht."

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Dat u na uw aankomst in België een katholieke kerk frequenteert, en uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u deze geloofsbelijdenis linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn bij de katholieke kerk geen enkel geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België religieus actief bent en dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven."

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijktens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in verzoekers houding en verklaringen omtrent zijn keuzes en religieuze activiteiten in België. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Dat u de oprechtheid van uw bekering niet heeft aangetoond, blijkt tevens uit uw houding. Zo stelde u dat u in Iran een protestantse huiskerk frequenteerde, terwijl u zich in België wendt tot een katholieke kerk. Op basis van uw verklaringen kan echter worden gesteld dat u deze keuze maakte omwille van praktische overwegingen en niet omwille van een diepere overtuiging (CGVS 2, p. 13). Zo stelt u vooreerst dat het voor u niet uitmaakt of u zich tot een protestantse of een katholieke kerk wendde in België (CGVS 1, p. 12 – 13). U koos voor deze kerk omdat deze dicht bij het opvangcentrum lag (CGVS 2, p. 13). Alsook stelt u dat uw vriend Arman daar naar de kerk gaat en hij kan vertalen voor u (CGVS 2, p. 13), hetgeen geenszins getuigt van een oprechte en doordachte keuze. Ook het feit dat u stelt dat ze in de katholieke kerk het laatste avondmaal vieren terwijl het bij de protestanten niet het geval was toont aan dat u zich geenszins heeft geïnformeerd over de verschillen tussen de protestanten en de katholieken. Immers, het laatste avondmaal is één van de twee sacramenten van het protestantisme. Voorts kende u de naam van de kerk in Namen niet en stelt u verkeerdelijk dat de kerk Sint-Servaas heet (CGVS 2, p. 13), terwijl volgens de beschikbare informatie op uw doopattest en maandprogramma van de kerk blijkt dat het om de Sacré-Coeur kerk zou gaan. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat u vanuit oprechte overtuiging bekeerd bent tot het christendom en/of dat de Iraanse autoriteiten u als dusdanig zouden beschouwen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen over zijn keuze, ondanks dat hij in Iran een protestantse kerk bezocht, voor een katholieke kerk, en dit louter omwille van praktische overwegingen en dus kennelijk niet omwille van een diepgewortelde en oprechte geloofsovertuiging, doet hij aan de voormelde vaststellingen dienaangaande geenszins afbreuk. Verder verklaarde verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde passage uit de notities van zijn tweede persoonlijk onderhoud, weldegelijk duidelijk en op foutieve wijze dat ze bij de katholieken wel het laatste avondmaal vieren terwijl dit bij de protestanten niet zo is. Aldus liet hij klaarblijkelijk na om zich te informeren over de verschillen tussen beide kerken in het kader van zijn beslissing om alhier het katholicisme aan te hangen. Daarenboven gaf verzoeker, ook blijkens de uitleg die hij in dit kader verschaft in het verzoekschrift, weldegelijk ten onrechte aan dat de naam van zijn kerk Sint-Servaas was. De naam van de kerk is immers de 'Sacré-Coeur' en deze is gelegen in 'Saint-Servais (Namur)'.

Waar verzoeker in het licht van het voorgaande de nadruk vestigt op de stukken die hij bijbracht ter staving van zijn religieuze activiteiten in België, dient voorts te worden opgemerkt dat inzake deze stukken in de bestreden beslissing mede gelet op het voorgaande geheel terecht wordt aangegeven:

“Wat betreft het feit dat u gedoopt bent en dit doopsel staat met een certificaat en een video, dient te worden gesteld dat dit niet wil zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de oprechtheid van de bekering aan.”

Daarenboven laat verzoeker de bestreden beslissing in wezen geheel ongemoeid en onderneemt hij niet de minste poging teneinde deze te weerleggen waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw activiteiten op sociale media, dient te worden opgemerkt dat uw profiel afgeschermd is. U verklaart christelijke boodschappen te hebben geplaatst op uw pagina. Echter, na consultatie blijkt deze pagina niet openbaar, waar u het tegendeel verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 5, CGVS 2, p. 12). Bovendien heeft u slechts 87 vrienden op facebook. Na consultatie van deze lijst, blijkt eveneens een groot aantal van deze personen niet van Iran afkomstig te zijn of er alvast niet te wonen. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u met uw Facebookprofiel in het vizier zou zijn gelopen van de Iraanse autoriteiten. Hoe dan ook, in uw geval dient herhaald dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom en reeds, als bekeerling, onder de negatieve aandacht stond van de autoriteiten omwille van uw bekering. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit de informatie zoals toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze personen in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezegd. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds eerder vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verzoeker weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media,

redelijkerwijze van hem mag worden verwacht dat hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijdert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet op dienstige en concrete wijze worden aangevochten of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, uw shenasnameh en deze van uw gezin, uw Iraans en uw Belgisch rijbewijs tonen uw identiteit en uw Iraanse nationaliteit aan, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw aannemerskaart, uw werkverzekering, de registratie van uw bedrijf, uw cv en uw werkcontract tonen uw professionele activiteiten in Iran aan, hetgeen eveneens niet ter discussie staat. Aangaande de documenten om uw geloofsovertuiging te ondersteunen, meer bepaald het attest van uw doopsel, foto's en het videofragment van uw doopsel, een verklaring van de Sacré Coeur kerk te Namen, de verklaring en identiteitskaarten van uw peetouders en het maandprogramma en weekprogramma van de kerk dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw asielrelaas ondersteunen indien het geloofwaardige verklaringen betreft, wat zoals hierboven reeds werd aangetoond bij u niet het geval is. Vervolgens legt u ook een USB-stick neer. Hierop werden voornamelijk documenten gevonden aangaande uw asielprocedure in België, hetgeen hier niet ter zake doet. Uw shenasnameh en deze van uw gezin werden reeds eerder besproken. Ook de foto's van uw doopsel had u reeds neergelegd. Overige documenten waren er niet terug te vinden op de USB-stick en tonen dan ook geen nieuwe elementen aan. Tot slot legt u een kopie van de identiteitskaart van uw vriend Arman F. (...) neer. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Ieder verzoek wordt op zijn individuele merites beoordeeld."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT